

ord, at overbygningerne skal ligge inde i byerne. Men hvorfor kan man ikke lægge overbygningerne på skolerne? Vi har to landsbyskoler i Hatting og Lund ved Horsens, og der mangler 500 pladser i de skoler. Hvorfor ville det ikke være naturligt at lægge overbygningen på de skoler, så børnene derudefra for en gangs skyld ikke skal tage ind til enten den private skole eller ungdomsskolen?

Hvis årsagen er, at klasserne ikke kan fyldes helt op, kunne det vel for en gangs skyld være børnene, der tog den anden vej. Skolebussen kan vel godt køre den anden vej, hvis det endelig skulle være, og så kunne en fornuftig decentral udvikling holdes i gang. Men det kræver, at man griber ind og virkelig mener noget med det, man siger.

Endelig vil jeg gerne slutte med at sige, at det, der har skabt problemet, er, at man har ladet markedsökonomien regere fuldstændig hæmningsløst. Det har betydet centralisering og sammenlægning, og det blev udmærket beskrevet af Det Radikale Venstres ordfører og af hr. Kristen Touborg, hvordan udviklingen har været inden for landbruget. Men V's og K's bud er, at markedsökonomien skal have endnu friere vilkår: det kemiske, industrielle landbrug skal have øgede muligheder for stordrift, der skal ikke være de snærende bånd i landbrugsloven, og der skal være fri taxadrift og ingen benzinafgifter. Resultatet vil blive en accelerering af affolkningen af landdistrikterne.

Udviklingen kan og skal stoppes og vendes, og genbosætningen af landsbyer og landdistrikter skal primært ske på basis af det økologiske jordbrug og tilknytning til lokal følgeindustri, som vil medføre, at der igen kommer flere arbejdspladser i landdistrikterne. Planlægning og økologisk omstilling kan vende strømmen, så genbosætningen kan ske på basis af en naturlig produktion.

Addi Andersen (CD):

Regeringens redegørelse om landdistrikterne indeholder utrolig mange positive ideer og tilsagn om initiativer, og derfor vil jeg gerne starte mit indlæg med at takke ministeren for redegørelsen, som er spændende læsning.

Som vi også har debatteret tidligere, er det de samlede levevilkår, som er afgørende for landdistrikternes muligheder og fremtid, og som det så rigtigt fremgår af redegørelsen, handler det om at give de små og mellemstore erhvervsvirksomheder i bl.a. landdistrikterne nogle

ordentlige vilkår. Ellers er det ikke muligt at fastholde arbejdspladserne i landdistrikterne.

Det første, man efter min mening bør gøre, er at lette de administrative byrder for de små og mellemstore virksomheder. Det er bestemt mit håb og egentlig også min forventning, at de initiativer, regeringen har sat i gang, og de initiativer, der følger i kølvandet af den forespørgselsdebat, vi har haft om det administrative bøvvl, vil afhjælpe nogle af de problemer, virksomhederne døjer med.

Et andet problem, som kan være en væsentlig barriere for virksomhederne i landdistrikterne, opstår for den lille virksomhed, som starter i bryggerset, breder sig til den tidligere kostald og ender med at blive for stor til at være her. Når virksomheden skal bruge mere plads, kræver det en landzonetilladelse, som typisk ikke bliver givet; men virksomheden er ikke stor nok og velhavende nok til at flytte, og hvad gør man så? Det er klart, at zonenloven skal sikre den bedst mulige udnyttelse af det danske landskab, og at der derfor må være ret snævre rammer for, hvad man kan tillade sig, og hvad der kan gives tilladelse til. Men hvis de rammer er så snævre, at de simpelt hen kvæler erhvervslivet i landdistrikterne, må de selvfølgelig ændres, og derfor er jeg meget spændt på, hvad der kommer ud af regeringens overvejelser om barriererne for erhvervsvirksomhederne på landet. Her er der bestemt et problem.

Ministeren er i redegørelsen også, og ganske med rette, inde på de problemer, der opstår, når gårdejere indretter ferielejligheder i staldbygninger. Dårlige skatteregler har spændt ben for mange gode projekter, som kunne have tilført landdistrikterne nye aktiviteter og indtægter. Problemerne er stadig ikke løst, men jeg håber, regeringen vil tage fat på problemet, når afskrivningslovforslaget genfremsættes efter sommerferien.

I redegørelsen roser ministeren den eksisterende mulighed for at etablere postbutikker i de lokale detailbutikker, og jeg er helt enig i, at det er en god idé. Problemet er bare, at Post Danmark har nedlagt adskillige på grund af besparelser, så selv om muligheden foreligger, er det efterhånden kun ret få steder, postbutikkerne bliver opretholdt. Dér hvor jeg bor, er postbutikken blevet sparet væk, hvilket er til stor ulempe for os alle i området, især for dem, der ikke har bil, og de ældre.

Et enkelt afsnit i redegørelsen både glæder og undrer mig. I redegørelsen konstateres det efter